

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci **žalobců: a) S. S., nar. , b) M. S., nar.,** oba bytem , zastoupených JUDr. Věrou Škvorovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Francouzská 4, Praha 2, proti **žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje,** se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti **osoby zúčastněné na řízení: Ing. arch. Z. O., nar. ...,** bytem H. čp. 1197, B., zastoupený Mgr. et Mgr. Viktorem Fojtem, advokátem se sídlem Gogolova 228/8, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2012, čj. 090404/2012/KUSK, sp. zn. 085580/2012/KUSK REG/Ru, a ze dne 7. 11. 2012, sp. zn. SZ 146241/2012/KUSK REG/PZ, čj. 160433/2012/KUSK,

t a k t o :

- I. Žaloby se zamítají.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se žalobou ze dne 17. 8. 2012 podanou dne 21. 8. 2012 u Městského soudu v Praze domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2012, čj. 089160/2012/KUSK, sp. zn. SZ 072900/2012/KUSK REG/BV, kterým žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil usnesení Městského úřadu Benešov, odbor výstavby a plánování (stavební úřad), ze dne 8. 3. 2012, čj. MUBN/17352/2012/VÝST, sp. zn. VÝST/74754/2011/HR. Stavební úřad tímto rozhodnutím přerušil řízení o odstranění stavby projektového ateliéru, elektrické přípojky a zpevněných ploch na pozemku st. p. x, parc. č. x v k. ú. Myslíč, jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení. Žalobci se současně touto žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2012, čj. 090404/2012/KUSK, sp. zn. 085580/2012/KUSK REG/Ru, kterým žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí téhož stavebního úřadu ze dne 30. 4. 2012, čj. MUBN/22470/2012/VÝST, sp. zn. VÝST/1286/2012/Hr. Tímto rozhodnutím stavební úřad dodatečně povolil výše označenou stavbu v k. ú. Myslíč.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 29. 8. 2012, čj. 8 A 111/2012-22, věc postoupil Krajskému soudu v Praze jako soud místně příslušnému.

Podáním doručeným soudem dne 6. 12. 2012 vzali částečně žalobci svoji žalobu zpět a současně podali „návrh na změnu žalobního návrhu“, neboť stavební úřad rozhodl o zastavení řízení o odstranění předmětné stavby. Žalovaný odvolání žalobců proti tomuto usnesení stavebního úřadu svým rozhodnutím ze dne 7. 11. 2012 zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí podle žalobců *de facto* navazuje na žalobou napadené rozhodnutí o přerušení řízení o odstranění stavby, navrhli, aby soud připustil změnu návrhu na zahájení řízení, a to rozšířením o projednání i tohoto rozhodnutí žalovaného. V návaznosti na výše uvedené současně žalobci vzali částečně zpět svoji žalobu ze dne 17. 8. 2012, a to v části návrhu na zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2012.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 11. 12. 2012, čj. 46 A 47/2012-60, rozhodl tak, že řízení o žalobě žalobců ze dne 17. 8. 2012 se zastavuje, a to v části řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2012 čj. 089160/2012/KUSK, sp. zn. SZ 072900/2012/KUSK REG/BV. Současně rozhodl tak, že změna žaloby ze dne 17. 8. 2012 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2012 čj. 089160/2012/KUSK, sp. zn. SZ 072900/2012/KUSK REG/BV, tak, že žaloba směřuje proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2012, sp. zn. SZ 146241/2012/KUSK REG/PZ, se nepřipouští.

Žalobci v návaznosti na to dne 4. 1. 2013 podali samostatnou žalobu (původně vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 45 A 2/2013), kterou se domáhají zrušení shora již označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2012, sp. zn. SZ 146241/2012/KUSK REG/PZ, čj. 160433/2012/KUSK, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobců a potvrdil usnesení stavebního úřadu ze dne 14. 8. 2012, čj. MUBN/49472/2012/VÝST, sp. zn. VÝSt/74754/2011/HR, jímž bylo rozhodnuto o zastavení řízení o odstranění předmětné stavby.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 23. 1. 2013, čj. 46 A 47/2012-66, spojil řízení ve věcech žalob proti rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2012 a ze dne 7. 11. 2012 ke společnému projednání s tím, že věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 46 A 47/2012.

Žalobci předně připomněli, že dne 25. 8. 2008 stavební úřad schválil umístění shora uvedené stavby a současně povolil provedení této stavby. K odvolání žalobců žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 9. 2008 napadené rozhodnutí stavebního úřadu změnil. Žalobu podanou žalobci proti tomuto rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze zamítl, tento rozsudek však zrušil Nejvyšší správní soud, a Městský soud v Praze proto rozsudkem ze dne 30. 8. 2010, sp. zn. 9 A 126/2010, uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalovaný následně svým rozhodnutím ze dne 23. 3. 2011 rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 28. 5. 2008 zrušil a věc stavebnímu úřadu vrátil k dalšímu projednání, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí uložil stavebnímu úřadu povinnost vypořádat se se všemi námitkami vznesenými v průběhu celého řízení. Následně stavební úřad vydal rozhodnutí o dodatečném povolení předmětné stavby, přičemž odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 23. 6. 2012, které je napadeno projednávanou žalobou. Dne 14. 8. 2012 pak stavební úřad vydal rozhodnutí, kterým zastavil řízení o odstranění předmětné stavby, odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl (potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu) rozhodnutím ze dne 7. 11. 2012, které je taktéž napadeno touto žalobou.

V rámci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2012 (ve věci dodatečného povolení stavby) žalobci předně namítají, že řízení před správními orgány je stíženo vadou, a to porušením zákazu *ne bis in idem*, kdy napadené rozhodnutí pomíjí ten fakt, že rozhodnutím stavebního úřadu bylo rozhodnuto o dodatečném povolení stavby, která je co do vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení předmětem již dříve zahájeného stavebního řízení, které je do současné doby pravomocně neskončené. Řízení o dodatečném povolení stavby svým předmětem téměř zcela koresponduje s předmětem správního řízení o umístění stavby a vydání stavebního povolení zahájeného v roce 2008. V tomto řízení žalovaný stavebnímu úřadu uložil, aby ve věci znovu jednal a rozhodl, aby pokračoval v řízení, znovu posoudil žádost, zjistil skutečný stav a vydal rozhodnutí, ve kterém posoudí všechny námitky uplatněné v průběhu celého řízení. Stavební úřad však v reakci na tuto povinnost zůstal zcela nečinný, což nemůže zhojit ani následné dodatečné povolení předmětné stavby. Uvedené správní řízení je stále „živou“ správní věcí, o jejímž předmětu řízení však bylo rozhodnuto v jiném správním řízení. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ze dne 23. 6. 2012 s výše uvedeným argumentačně nevypořádal. Předmětné rozhodnutí proto neobsahuje povinné náležitosti plynoucí z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, což zakládá důvod k jeho zrušení z důvodu nepřezkoumatelnosti. Samotný fakt existence dříve zahájeného správního řízení s totožným předmětem řízení je pak podle žalobců důvodem vyslovení nezákonnosti takového rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu.

Žalobci dále upozorňují na to, že napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2012 potvrdilo jako věcně správné rozhodnutí stavebního úřadu, ačkoliv stavební úřad rozhodl v širším rozsahu předmětu, než byla žádost stavebníka. Oproti žádosti stavebníka o dodatečné povolení stavby stavební úřad rozhodl nad rámec této žádosti o inženýrských sítích a zpevněných plochách.

Žalobci dále nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že při vydání dodatečného stavebního povolení v tomto konkrétním případě bylo postupováno v souladu se zákonem, resp. platným a účinným územním plánem obce Struhařov, schváleným v roce 2010. Stavebník sice postavil předmětnou stavbu na základě pravomocného stavebního povolení, to však bylo vydáno pouze díky popření práv žalobců, kdy nebyla řádně vyhodnocena námitka žalobců, a to zejména námitka souladu stavby „projektového ateliéru“ s územním plánem z roku 2001 (práva žalobců ochránil až Nejvyšší správní soud). Proto nelze akceptovat námitku dobré víry stavebníka, který stavěl na základě pravomocného rozhodnutí. Ani zájem na ochraně takto nabytých práv nemůže zhojit a vyvážit nezákonnost postupu správních orgánů v dané věci. Bez povšimnutí nesmí zůstat ani objektivní zhodnocení otázky dobré víry stavebníka ve vydané stavební povolení, neboť stavebník (osoba zúčastněná na řízení) byl a je osobou v oblasti územních a stavebních řízení vysoce erudovanou a podle žalobců si byl v roce 2008 vědom skutečnosti umístění stavby „projektového ateliéru“ do míst určených podle územního plánu v roce 2008 pro stavby nadmístního významu, přičemž jednoznačně spoléhal na zdlouhavost soudního řízení a liknavost správních orgánů. Je logické, že změna územního plánu do současně platné podoby byla iniciována a dokonce zhotovena stavebníkem, a to v úmyslu zlegalizování původního nezákonného postupu. Změnou č. 4 územního plánu obce Struhařov stavebník dosáhl změny funkčního využití pozemku, na které stojí jeho „projektový ateliér“, na „smíšenou výrobně-obytnou zónu“, s nímž po dodatečném povolení stavby není rozporný.

Žalobci jsou dále tohoto názoru, že řízení o vydání napadeného rozhodnutí je stíženo vadou, neboť v řízení před správním orgánem I. stupně rozhodovala osoba podjatá. Žalobci vznesli dne 30. 11. 2011 po zahájení řízení o odstranění stavby námitku vůči oprávněné

úřední osobě A. H. a vedoucí příslušného stavebního úřadu I. T. Tajemník Městského úřadu v B. rozhodl dne 6. 12. 2011 o nepodjatosti T. a dne 10. 1. 2012 o nepodjatosti . H. Odvolání žalobců proti těmto rozhodnutím žalovaný dne 23. 3. 2012, resp. 11. 6. 2012 (odvolání proti opakovanému rozhodnutí o nepodjatosti jmenované) zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil. Podle žalobců byly jejich námitky podjatosti vyhodnoceny nesprávně. Ve svém podání ze dne 30. 11. 2011 přesně specifikovali důvody vedoucí je k důvodným obavám o existenci podjatosti rozhodující úřední osoby a její nadřízené (prokázané opakované ignorování námitek práv žalobců, prokázaná nečinnost ve prospěch osoby zúčastněné na úkor žalobců). Rozhodnutí o vznesených námitkách podjatosti se však s těmito konkrétními důvody nikterak nevypořádala. Obsahovala pouze obecné floskule § 14 správního řádu a podle žalobců postrádají právní rozbor jimi uváděných a prokázaných skutečností. Bez povšimnutí pak podle žalobců nesmí zůstat ani skutečnost, že rozhodnutí ve věci námitky podjatosti si jsou v odůvodnění obsahově tak podobná, jako by byla psána jednou osobou. Je tedy zjevné, že námitkou podjatosti žalobců se oprávněné osoby nikdy řádně nezabývali. S odkazem na závěry plynoucí z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 89/2010 mají za to, že uvedeným postupem došlo k nedůvodně restriktivnímu výkladu § 14 správního řádu, při jehož akceptaci by byla *de facto* zcela vyloučena možnost účastníka správního řízení úspěšně uplatnit námitky podjatosti.

Žalovaný ve vyjádření k této žalobě uvedl, že v době, kdy na základě rozsudku Městského soudu v Praze zrušil rozhodnutí stavebního úřadu o umístění a povolení provedení předmětné stavby, byla předmětná stavba dokončena a byl na ni vydán kolaudační souhlas, stavební úřad proto nemohl pokračovat v původním řízení, ale správně zahájil řízení o odstranění stavby a po podání žádosti o dodatečné povolení vedl řízení o dodatečném povolení, protože se jedná o stavbu již dokončenou bez rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení, jak uvádí § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Nelze vydat stavební povolení na stavbu již dokončenou, ke které bylo vydáno povolení k užívání. Pokud jde o názor žalobců, že původní řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení nebylo hmotně-právně ani procesně nijak vyřešeno, nebylo to podle žalovaného předmětem napadeného rozhodnutí. Podle žalovaného je dále pravdou, že stavebník v žádosti o dodatečné povolení uvedl, že žádá dodatečné povolení projektového ateliéru čp. x na pozemcích p.č. x. Součástí stavby ateliéru jsou zpevněné plochy a inženýrské sítě na pozemcích p. č. x, jak je uvedeno v souhrnné technické zprávě, která je součástí dokumentace stavby, jež byla stavebnímu úřadu předložena současně se žádostí o dodatečné povolení stavby. Projektová dokumentace a ostatní doklady současně hovoří o tom, že bylo požádáno o dodatečné povolení i ostatních částí stavby (např. příložený souhlas spoluvlastníka). Pokud jde o změnu č. 4 územního plánu, zde žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, kde vysvětlil, že v dané zóně je možné realizovat stavby pro občanskou vybavenost, což projektový ateliér nepochybně je. Dodal, že předmětná stavba by byla v souladu též s územním plánem obce z roku 2001. Stavba byla postavena na základě pravomocného stavebního povolení a skutečnost, že tu takové povolení bylo, má mít vliv na rozhodování o dalším osudu stavby a význam pro posouzení dobré víry. Pokud jde o namítanou podjatost pracovníků stavebního úřadu, postup při rozhodování o těchto námitkách byl proveden v souladu se správním řádem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

V rámci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2012 (ve věci zastavení řízení o odstranění předmětné stavby) žalobci předně namítají, že odůvodnění tohoto rozhodnutí je téměř celé popisné bez náležitého vypořádání se s jejich argumentací, tedy ani toto rozhodnutí neobsahuje povinné náležitosti podle § 68 odst. 3 správního řádu. Dále opakují svoji výše uvedenou argumentaci týkající se porušení zásady zákazu *ne bis in idem* a upozorňují na stále „živé“ řízení ve věci umístění stavby a stavebního povolení. I v žalobě

proti tomuto rozhodnutí upozorňují na to, že rozhodnutím o zastavení řízení o odstranění stavby bylo toto řízení zastaveno v širším předmětu, než stavebník požádal o dodatečné povolení stavby. Zcela shodně jako v případě žaloby proti napadenému rozhodnutí ze dne 23. 6. 2012 pak i zde namítají vadu řízení spočívající v rozhodování podjaté osoby.

Nad rámec shora již reprodukováného vyjádření žalovaného k předchozí žalobě žalovaný ve vyjádření k žalobě proti svému rozhodnutí ze dne 7. 11. 2012 uvedl, že žalobci nespecifikovali, které jejich argumenty nebyly v napadeném rozhodnutí vypořádány. Žalovaný se se všemi argumenty žalobců vypořádal dostatečně obsáhle. Pokud jde o širší rozsah předmětu rozhodnutí o zastavení řízení oproti žádosti stavebníka, žalovaný zastavil řízení ve stejném rozsahu, v jakém bylo zahájeno, a zabýval faktickým rozsahem projednávané věci. V této souvislosti s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, čj. 1 As 61/2011-102, dodal, že nemůže být postačující namítnutí porušení práv pouze v obecné rovině, jak činí žalobci, neboť z obsahu žaloby musí být zřejmé, do jakého jejich práva má být zasaženo. Ve vztahu k namítané podjatosti žalovaný uvádí, že zjišťoval, zda v době vydání daného rozhodnutí bylo pravomocně rozhodnuto o nepodjatosti úředně oprávněné osoby, která byla pověřena vedením řízení v projednávané věci i její přímé nadřízené a zjistil, že o obou výše uvedených osobách bylo pravomocně rozhodnuto, a to tak, že jsou nepodjaté. Žalovaný musel vycházet ze skutkového stavu pravomocně rozhodnuté věci, neboť předmětem jeho řízení nebylo posouzení rozhodnutí o podjatosti. I v tomto případě proto navrhl zamítnutí žaloby.

Osoba zúčastněná na řízení k podané žalobě písemně nevyjádřila a z jednání u soudu se omluvila.

Při jednání u soudu žalobci nad rámec svých písemných podání zdůraznili, že správní orgány opakovaně v dané věci popíraly jejich práva. Za využití principu analogie bylo po zrušení rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení povinností správních orgánů hodnotit celý případ komplexně, což neučinily. Popíráno je i právo žalobců na spravedlivé rozhodnutí, neboť zrušení původních rozhodnutí správních orgánů v důsledku rozhodnutí správních soudů se stalo fakticky bagatelním krokem. S ohledem na časovou náročnost řízení před správními soudy došlo k tomu, že než dal Nejvyšší správní soud žalobcům za pravdu v tom, že zde není dán soulad s územním plánem, došlo v mezidobí za aktivní součinnosti stavebního úřadu k dostavění a zkolaudování předmětných nemovitostí a tím ke ztížení postupu odstranění takové stavby. Z celého postupu v daném správním řízení je zřejmá účelovost konání oprávněných úředních osob. Žalobci v dané věci museli podávat opakované urgencye a k zahájení řízení o odstranění stavby stavební úřad přistoupil až na základě podnětu žalobců a apelu ze strany žalovaného. Oprávněné úřední osoby byly podjaté, neboť měly zájem na výsledku řízení, což je zřejmé z kontextu celého správního spisu. Žalobci byli po celou dobu „o krok pozadu“. Oprávněné úřední osoby podporovaly stavebníky v tom, aby stavba byla legálně povolena. Předmět napadeného rozhodnutí o dodatečném povolení stavby se z 90% kryje s neukončeným řízením o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení. Žalovaná rozhodnutí stavebního úřadu v roce 2011 zrušila a vrátila mu je k dalšímu řízení, stavební úřad již však v řízení nečinil žádné úkony. Až v roce 2012 byla podána žádost o dodatečné povolení stavby. Ve věci dále došlo k porušení zásady *ne bis in idem* a s touto námitkou se žalovaná nevypořádala, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí stiženo nepřezkoumatelností. Zdůrazňují dále, že stavba byla povolena v širším rozsahu, než bylo požádáno stavebníkem. Nesouhlasí se žalovaným v tom, že rozsah stavby, v němž byla dodatečně povolena, plyne z technické zprávy. Žádost má stanovené náležitosti a bylo na stavebníkovi, v jakém rozsahu o dodatečné povolení požádá. K záměrnému ztěžování

uplatnění práv žalobců ze strany oprávněných úředních osob žalobci poznamenávají, že ani neobdrželi oznámení o zahájení řízení o dodatečné povolení stavby, ale obdrželi až samotné rozhodnutí. V daném řízení nemůže být chráněna dobrá víra stavebníka, který jako vzděláním architekt a věděl o nesouladu stavby s územním plánem, podílel se na účelové změně územního plánu a vědomě spoléhal na součinnost oprávněných úředních osob. Nelze souhlasit, že by za těchto okolností byl stavebník šikanován a trestán. Naopak nastolená 6 let trvající situace jde k tíži práv žalobců, přičemž vzniklé škody v důsledku této situace jdou k tíži správních orgánů. Upozorňuji na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 21/04, z něhož plyne, že analogie ve správním soudnictví je přípustná ve prospěch účastníků, tedy v dané věci by měla ochraňovat práva žalobců. Ti byli opakovaně nuceni hájit svá práva a podávat opravné prostředky, aby se těchto práv domohli. Kolaudace určité stavby neznamená, že stavba musí být povolena.

Pověřený pracovník žalovaného při jednání u soudu setrval na tom, že s ohledem na ukončení řízení o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení nemohl posuzovat v řízení o odstranění stavby, resp. o jejím dodatečném povolení. Stavebník přistoupil k samotné stavbě v situaci, kdy měl platné územní rozhodnutí a stavební povolení. Žalovaný zamítl odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí a žalobcům nevyhověl ani Městský soud v Praze. Opačné rozhodnutí vydal až Nejvyšší správní soud. Pokud jde o námitku litispendence, zde žalovaný odkazuje na § 129 stavebního zákona s tím, že řízení o odstranění stavby je nutno zahájit ze zákona, řízení o dodatečném povolení k návrhu žalobce. Pokud jde o rozsah dodatečně povolené stavby a žádosti, zde disproporci neshledává, a to s odkazem na projektovou dokumentaci k žádosti přiloženou. Navíc takto vznesená námitka žalobců není podpořena tvrzením, jak se toto případné pochybení dotýká jejich práv. O namítané podjatosti bylo rozhodnuto standardně, prvostupňová rozhodnutí byla žalovaným potvrzena, přičemž rozhodnutí ve věci bylo vydáno až po právní moci rozhodnutí o podjatosti. Námitky ve vztahu ke zmiňované změně územního plánu mohli žalobci vznášet v průběhu řízení o jeho přijetí. Soulad dodatečně povolované stavby s územním plánem stavební úřad posoudil správně. Žalovaný dodal, že oznámení o zahájení řízení o dodatečném povolení předmětné stavby žalobci převzali dne 14. a 15. 3. 2012, námitky tedy mohli uplatnit.

Žaloby proti oběma napadeným rozhodnutím byly podány včas a jsou věcně projednatelné, proto soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).

Z předloženého správního spisu soud především zjistil, že stavební úřad dne 11. 11. 2011 zahájil na základě oznámení čj. MUBN/74769/2011/VÝST, řízení o odstranění stavby projektového ateliéru, elektrické přípojky a zpevněných ploch na pozemcích st. p. x, parc. č. x v obci a k. ú. Myslíč, jejímž vlastníkem je osoba zúčastněná na řízení. Toto řízení stavební úřad přerušil rozhodnutím ze dne 8. 3. 2012, čj. MUBN/17352/2012/VÝST, s odkazem na podanou žádost vlastníka o dodatečné povolení stavby. Rozhodnutím ze dne 30. 4. 2012, čj. MUBN/22470/2012/VÝST, stavební úřad dodatečně povolil „stavbu projektového ateliéru na pozemku st. parc. č. x, včetně inženýrských sítí na pozemcích parc. č. x a zpevněných ploch na pozemku x vše v katastrálním území Myslíč.“ Odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím (napadeným projednávanou žalobou) ze dne 23. 6. 2012, čj. 090404/2012/KUSK, sp. zn. 085580/2012/KUSK REG/Ru, zamítl a napadené

rozhodnutí potvrdil. Usnesením ze dne 14. 8. 2012, čj. MUBN/49472/2012/VÝST, pak stavební úřad řízení o odstranění stavby zastavil. Žalovaný rozhodnutím (napadeným projednávanou žalobou) ze dne 7. 11. 2012, sp. zn. SZ 146241/2012/KUSK REG/PZ, čj. 160433/2012/KUSK, zamítl odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobců a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobci předně argumentují souběžným vedením řízení o dodatečném povolení stavby a stále „živým“ územním a stavebním řízením. Upozorňují v tomto ohledu na to, že se žalovaný touto jejich námitkou v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 23. 6. 2012 nezabýval. S touto námitkou se však zdejší soud nemůže ztotožnit. Jak plyne z výše označeného rozhodnutí žalovaného, v odůvodnění se mimo jiné konstatuje, že předmětná stavba byla dokončena, byl vydán kolaudační souhlas a za těchto okolností stavební úřad nemůže pokračovat v původním řízení, ale podle žalovaného správně zahájil řízení o odstranění stavby podle § ustanovení 129 stavebního zákona (viz str. 10 citovaného rozhodnutí žalovaného). Tyto úvahy z hlediska náležitostí rozhodnutí správního orgánu dle správního řádu i z hlediska přezkoumatelnosti takového rozhodnutí považuje zdejší soud za dostatečné.

V rámci uvedené námítky žalobci současně namítají porušení jimi opakovaně zmiňované zásady zákazu *ne bis in idem*. Krajský soud v Praze je toho názoru, že uvedená námitka směřuje dle svého obsahu spíše k institutu tzv. překážky řízení zahájeného, jejímž smyslem je zabránit právě tomu, aby o téže věci probíhala paralelně dvě nebo více řízení (není přitom podstatné, zda jde o řízení zahájené na návrh nebo z úřední povinnosti). Řízením o téže věci se přitom rozumí řízení o tomtéž nároku, mezi týmiž účastníky, na podkladě téhož skutkového děje. Jak v tomto ohledu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 2. 2008, čj. 4 Ads 10/2008-63, správní orgán nemůže existenci dvou řízení o téže věci pominout a k překážce litispendence ve správním řízení je povinen přihlédnout. Správní řád ostatně výslovně předpokládá zastavení řízení tehdy, pokud je dána překážka řízení spočívající mimo jiné právě v zahájeném řízení o téže věci [viz ustanovení § 66 odst. 1 písm. e) správního řádu ve spojení s ustanovením § 48 odst. 1 téhož zákona]. V projednávané věci je tedy třeba posoudit, zda procesně neukončené řízení o umístění a povolení stavby představuje překážku zahájeného řízení pro řízení o odstranění stavby. Podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, tedy ve znění účinném do 31. 12. 2012, stavební úřad nařídí vlastníku stavby, popřípadě s jeho souhlasem jiné osobě, odstranění stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním. Jak dále plyne z ustanovení § 129 téhož zákona „stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem“ (odst. 2), přičemž „u stavby prováděné či provedené bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním, stavební úřad zahájí řízení o jejím odstranění. Pokud půjde o stavbu uvedenou v odstavci 2, stavebník nebo vlastník požádá o její dodatečné povolení a předloží podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti; v tomto řízení postupuje podle § 111 až 115. Bude-li stavba dodatečně povolena, řízení o odstranění stavby zastaví“ (odst. 3).

Stavební zákon ve znění účinném do 31. 12. 2012 (před novelou č. 350/2012 Sb.) výslovně neupravoval, zda stavbou provedenou bez rozhodnutí stavebního úřadu je též stavba postavená v souladu se stavebním povolením, které bylo následně zrušeno soudem v řízení podle soudního řádu správního (či např. nadřízeným správním orgánem v přezkumném řízení), a jak tedy procesně postupovat po zrušení stavebního povolení. Judikatura správních soudů se v tomto ohledu přiklonila k možnosti vést řízení o dodatečném povolení a dokonce i řízení o odstranění stavby i u staveb, u nichž bylo stavební povolení zrušeno až následně. V rozsudku ze dne 28. 1. 2009, čj. 8 As 31/2007-165, Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl, že po zrušení stavebního povolení je třeba k žádosti stavebníka vést řízení o jeho žádosti o dodatečné povolení stavby, soud tento názor odůvodnil tím, že jde vlastně o přípustnou analogii ve prospěch účastníka (stavebníka), který má takto možnost dosáhnout dodatečné legalizace stavby. Nad rámec výše uvedeného lze dodat, že stavební zákon, ve znění novely provedené zákonem č. 350/2012 Sb., již výslovně předpokládá i možnost nařízení odstranění stavby v případě zrušení příslušného rozhodnutí správním soudem a zavádí v tomto ohledu institut tzv. opakovaného stavebního řízení [viz § 129 odst. 1 písm. e) a odst. 5 stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb.].

Jakkoliv tedy samozřejmě nelze akceptovat situaci, kdy určité řízení vedené před správním orgánem není procesně řádně skončeno [srov. ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu], není možné v projednávané věci dospět k závěru, že by tvrzený postup správních orgánů ve společném územním a stavebním řízení (který není mezi účastníky sporný), tedy nevydání rozhodnutí o žádosti o umístění stavby a stavební povolení s ohledem na zahájené řízení o dodatečném povolení stavby, představoval překážku řízení zahájeného, jejíž nezohlednění by mělo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení. Nelze navíc přehlédnout, jak již bylo uvedeno shora, že pro naplnění překážky litispendence musí naplněna nejen podmínka totožnosti účastníků a skutkového děje, ale též totožnosti nároku (předmětu řízení). Rozdíl mezi předmětem a smyslem společného územního a stavebního řízení na straně jedné a řízení o dodatečném povolení stavby na straně druhé je zřejmý již v tom ohledu, že obě řízení se sice týkají téže stavby, v řízení o dodatečném povolení stavby (jako je tomu v projednávané věci) se však jedná o stavbu již zcela či částečně provedenou. Vzhledem k tomu, že stavební úřad v dané věci postupoval v souladu se stavebním zákonem i judikaturou správních soudů, neshledal soud tuto námitku důvodnou.

Ve vztahu k související námitce týkající se souladu dodatečně povolované stavby s územně plánovací dokumentací je třeba předně poznamenat, že mezi účastníky zjevně není sporné, že předmětná stavba v době vydání rozhodnutí o jejím dodatečném povolení byla v souladu s tehdy platným územním plánem obce (tedy ve znění změny č. 4 ze dne 22. 4. 2011). Jak plyne z výše již citovaného ustanovení § 129 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, stavbu provedenou bez rozhodnutí stavebního úřadu lze dodatečně povolit mimo jiné tehdy, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací. K tomu je třeba dodat, že judikatura správních soudů dovozuje, že pro rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby (pro něž je soulad s územně-plánovací dokumentací klíčový) je určující právní a skutkový stav v době jeho vydání s tím, že dokonce i pokud došlo po podání návrhu na vydání rozhodnutí o umístění stavby ke změně územně plánovací dokumentace, je podkladem pro vydání územního rozhodnutí již tato změněná územně plánovací dokumentace, nikoliv ta, která platila v době podání návrhu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, čj. 6 As 23/2006-98). Pokud tedy stavební úřad vycházel z územně plánovací dokumentace platné v době vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, postupoval správně. Otázka souladu posuzované stavby s dřívější územně-plánovací dokumentací v tomto ohledu není rozhodná. Ve vztahu k žalobci zpochybňované dobré víře stavebníka

(osoby zúčastněné na řízení) soud toliko poznamenává, že dobrá víra stavebníka nepředstavuje zákonem předpokládané kritérium, jež obligatorně stavební úřad při hodnocení dodatečného povolení stavby hodnotí. Krajský soud v Praze se sice ztotožňuje se závěry žalobců, že není zcela standardní, pokud změny využití určitého území dopadají i na území, kde je vlastníkem nemovitostí zhotovitel takové změny územně plánovací dokumentace. Na druhou stranu je nutno důsledně odlišovat mezi zhotovitelem územně plánovací dokumentace, jejím pořizovatelem [podle § 1 odst. 2 písm. a) stavebního zákona je jím příslušný obecní úřad] a subjektem, který územní plán (jeho změnu) vydává (zastupitelstvo příslušné obce, viz § 54 odst. 2 stavebního zákona). Ostatně detailní zákonná úprava průběhu pořizování územního plánu (jeho změny) vylučuje, aby zhotovitel územně plánovací dokumentace mohl věcně jakkoliv měnit využití určitého území v rozporu s podklady (zejm. návrhem územního plánu) a pokyny pořizovatele. Nad rámec výše uvedeného pak lze ještě dodat, že územní plán (resp. jeho změna) se vydává formou opatření obecné povahy (viz § 43 odst. 4 stavebního zákona), přičemž ten, kdo tvrdí, že byl opatřením obecné povahy (jeho částí) zkrácen na svých právech, může se u soudu domáhat zrušení takového opatření obecné povahy (viz § 101a a násl. s. ř. s.).

Další žalobní námitka žalobců spočívá v tom, že stavební úřad (resp. žalovaný) dodatečně povolil stavbu v širším rozsahu, než byla uvedena v žádosti stavebníka. Jak plyne ze žádosti podané u příslušného stavebního úřadu dne 15. 2. 2012, požádal stavebník o dodatečné povolení „*Projektového ateliéru čp. x na pozemcích p.p.č. x, a v k. ú. Myslíč*“. Rozhodnutí stavebního úřadu pak dodatečně povoluje stavbu „*projektového ateliéru na pozemku st. parc. č. x, včetně inženýrských sítí na pozemcích parc. č. x a x a zpevněných ploch na pozemku x vše v k. ú. Myslíč*.“ Je tedy třeba souhlasit se žalobci v tom, že žádost stavebníka nedopadala na inženýrské sítě a zpevněné plochy na citovaných pozemcích. V této souvislosti nicméně nelze přehlédnout, že žádost stavebníka obsahuje odkaz na připojenou dokumentaci pro dodatečné povolení stavby. Tato projektová dokumentace se přitom zcela zjevně týká též inženýrských sítí a zpevněných ploch na výše označených pozemcích, a to nejen dle označení této dokumentace (jejího názvu), ale i s přihlédnutím k jednotlivým připojeným podkladům (viz např. souhrnná technická zpráva). Dále je v této souvislosti nutno zdůraznit, že stavby v rozsahu dodatečně povoleném stavebním úřadem (tedy včetně zpevněných ploch a inženýrských sítí) se týkají i příslušná stanoviska založená ve správním spisu (viz např. stanovisko Městského úřadu Benešov, odbor životního prostředí, ze dne 7. 3. 2012, čj. MUBN/16892/2012/OOPLH, či závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 27. 2. 2012, čj. KHSSC 09223/2012). Ostatně projektová dokumentace tvoří nedílnou součást žádosti o vydání stavebního povolení, což platí i pro žádost o dodatečné povolení stavby (viz ustanovení § 110 stavebního zákona ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 téhož zákona). Za těchto okolností by soud považoval za nemístný formalismus, pokud by rozhodnutí správního orgánu zrušil jen s odkazem na neúplné označení stavby, o jejíž dodatečné povolení bylo žádáno, a o jejímž rozsahu neměl nikdo z účastníků ani dotčených orgánů pochybnosti.

Žalobci dále namítají, že v řízení před správním orgánem rozhodovala podjatá osoba. Jak plyne v této souvislosti ze správního spisu, žalobci v průběhu řízení o odstranění stavby dne 30. 11. 2011 vznesli námitku podjatosti. A. H., oprávněné úřední osoby v daném řízení, a . I. T., vedoucí odboru výstavby a územního plánování Městského úřadu B.. Upozornili zde zejména na to, že v záležitostech, které se jakýmkoliv způsobem týkají manželů O. (. O. je stavebník a osoba zúčastněná na řízení o projednávané žalobě), dochází ze strany jmenovaných k opakovanému ignorování práv žalobců. S přihlédnutím k tomu, jak je z jejich strany přistupováno k řešení záležitostí žalobců, setrvává ze strany jmenovaných zaujatý a zjevně nepřátelský postoj vůči žalobcům. Žalobci upozornili zejména na pokračování

v nečinnosti a ignorování práv i pokynů nadřízeného orgánu. Předmětné řízení o odstranění stavby mělo být zahájeno z úřední povinnosti, což se však nestalo, podnět žalobce ze dne 10. 10. 2011 je stále neřešen. Podjatost uvedených osob je podle žalobců založena i tím, že nevypořádání se s námitkami žalobců bylo pravidelným jevem, přičemž možnost podání opravného prostředku sama o sobě nemůže ovlivnit posouzení nepřátelského a šikanózního postupu uvedených pracovníků. Žalobci uvádí příklady řízení (řízení o umístění a povolení stavby, řízení o odstranění stavby oplocení a chodníku na pozemku č. x v k. ú. Myslíč a řízení o odstranění stavby kanalizace – trativodu), kde krajský úřad, resp. Nejvyšší správní soud, vytkl stavebnímu úřadu nevypořádání námitek žalobců, kdy v těchto řízeních jednaly jako úřední osoby shora jmenované pracovníce stavebního úřadu. Rozhodnutí v uvedených řízeních byla činěna v zájmu manželů O., ačkoliv jimi byla porušována práva žalobců. Zaujatý a nepřátelský postoj jmenovaných pak žalobci dokládají též odkazem na rozpor závěrů stavebního úřadu učiněných při místním šetření konaném dne 31. 8. 2010 ve věci sp. zn. VÝST/45212/2010/HR, a následných závěrů uvedených v přípisu ze dne 24. 9. 2010.

Ze správního spisu soud dále ve vztahu k této námitce zjistil, že Městský úřad B., odbor kanceláře tajemnice, rozhodl usnesením ze dne 6. 12. 2011 tak, že T. není vyloučena ze všech úkonů v řízení o odstranění předmětné stavby. Odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 3. 2012, čj. SZ 029895/2012/KUSK REG/SI, zamítl a napadané usnesení potvrdil. Stavební úřad současně usnesením ze dne 11. 4. 2014, čj. MUBN/24325/2012/VÝST, rozhodl tak, že oprávněná osoba A. H., není vyloučena ze všech úkonů v řízení o odstranění výše označené stavby. Odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 6. 2012, čj. 089098/2012/KUSK, zamítl a napadené usnesení potvrdil.

Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, rozhodnutí o (ne)vyloučení pracovníka správního orgánu pro podjatost je rozhodnutím, kterým se pouze upravuje vedení řízení (viz rozsudek ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Afs 20/2003-23, č. 114/2004 Sb. NSS). Ačkoli je takové rozhodnutí vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu, lze jej napadnout spolu s meritorním rozhodnutím ve věci, kde může být případně shledána vada řízení spočívající v nesprávném posouzení námítky podjatosti. Žalobci tak v projednávané věci učinili (uplatnili námitku v žalobě proti meritornímu rozhodnutí, byť pouze v řízení o odstranění stavby), a proto se soud touto námitkou zabýval.

Z ustanovení § 14 správního řádu v této souvislosti plyne, že „každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit“ (odst. 1), přičemž „účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený")“ (odst. 2).

Ve vztahu k této námitce soud předesílá, že pro vyloučení z důvodu podjatosti nepostačuje „pouhý“ poměr k věci či účastníkům, ale je vždy v konkrétním případě třeba prokázat ještě zájem úřední osoby na výsledku řízení, pro který lze o její nepodjatosti pochybovat. Jak plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, algoritmus posuzování podjatosti úředních osob je třífázový (viz rozsudek ze dne 26. 6. 2013, čj. 1 Afs 7/2009-753). Nejprve je třeba zjistit, zda existuje relevantní poměr úřední osoby k věci, k účastníkům řízení

nebo jejich zástupcům. Relevantnost poměru lze přitom odvozovat z řady skutečností, ať už předem daných – např. příbuzenský či profesní vztah k účastníkům (jejich zástupcům), či vzniklých až v průběhu správního řízení – např. přátelský či nepřátelský poměr úřední osoby vyplývající ze způsobu vedení řízení, z komunikace s účastníky (jejich zástupci), z komunikace úřední osoby s médii nebo zapříčiněný protiprávním jednáním úřední osoby (převzetí úplatku apod.). Následně je třeba zhodnotit, zda z takového poměru vyplývá zájem úřední osoby na výsledku řízení. Konečně je pak nutné posoudit, zda tento zájem má takový charakter, že lze pro něj pochybovat o nepodjatosti příslušné úřední osoby.

Při aplikaci shora uvedených obecných východisek na projednávanou věc dospěl Krajský soud v Praze k závěru, že důvody pro vyloučení uvedených úředních osob ve věci žalobců s ohledem na jimi vznášené argumenty dány nebyly, neboť podle názoru zdejšího soudu nelze dovést relevantní poměr uvedených úředních osob k dané věci. Podle názoru žalobců je poměr jmenovaných osob vůči nim nepřátelský, kdy v jiných řízeních ignorovaly námitky žalobců a rozhodovaly ve prospěch osoby zúčastněné na řízení. Nepřátelský poměr nicméně podle názoru zdejšího soudu nelze primárně vyvozovat z rozhodovací činnosti správního orgánu (resp. výsledku řízení a posouzení „v čí prospěch“ správní orgán rozhodl), ale ve smyslu shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba jej zkoumat především v takových okolnostech, jako je způsob vedení řízení, komunikace s účastníky apod. Jinak řečeno, je tedy třeba rozlišovat mezi způsobem vedení řízení, které může za určitých okolností být důvodem zpochybněné nepodjatosti (viz výše) a výsledkem řízení souvisejícího s projednávanou věcí. Pokud jde o zmiňovaná procesní či dokonce věcná pochybení pracovníků stavebního úřadu, k jejich nápravě skutečně slouží primárně zákonem předvídané opravné prostředky (či možnost přezkumu ve správním soudnictví) a nemůže být smyslem institutu vyloučení úřední osoby pro její podjatost opravné prostředky nahrazovat. Ostatně námitky podjatosti žalobců v dané věci posuzoval i žalovaný (jeho pracovníci), jejichž nepodjatost žalobci nezpochybňují. Je sice nutno připustit, že v případě vysokého počtu řízení, kdy by určitý správní orgán např. opakovaně nevyhověl žadatelům a jeho rozhodnutí by bylo vždy zrušeno nadřízeným správním orgánem, není aplikace institutu vyloučení pro poměr k účastníkům z důvodu nepřátelského postoje vyloučena, zvláště pokud by k tomu přistoupily ještě další okolnosti (např. by se zjevně nemohlo jednat o jiný právní názor či neúmyslné pochybení). Za takových okolností by již bylo možno dovést, že oprávněné úřední osoby jednají s úmyslem poškodit v řízení některého z účastníků. Žalobci tvrzené důvody podjatosti shora jmenovaných pracovníků stavebního úřadu však podle názoru zdejšího soudu nedosahují takové intenzity a četnosti, že by z nich v této podobě bylo možno bez dalšího dovozovat nepřátelský poměr k žalobcům, který by dokonce měl takový charakter, že by to mělo vést k pochybnosti o nepodjatosti příslušných úředních osob. K výše uvedenému soud ještě dodává, že tvrzení žalobců o tom, že v dané věci neobdrželi oznámení o zahájení řízení o dodatečném povolení stavby, v čemž taktéž spatřují záměrné omezování jejich práv ze strany oprávněných úředních osob, nelze přisvědčit. Jak plyne ze správního spisu, toto oznámení ze dne 8. 3. 2012, čj. MUBN/17282/2012/VÝST, osobně převzal žalobce a) dne 15. 3. 2012 a žalobce b) dne 14. 3. 2012.

Nad rámec shora vypořádaných námitek žalobci v samostatné žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2012 vznesli též námitku nepřezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí. Zde soud předně vyšel z textu odvolání žalobců proti rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení o odstranění stavby. Žalobci v odvolání proti tomuto rozhodnutí jednak namítají shodně jako v žalobě porušení zákazu zásady *ne bis in idem*, a jednak (opět shodně jako v žalobě) upozorňují na širší rozsah rozhodnutí o zastavení řízení o odstranění stavby oproti podané žádosti o dodatečné povolení stavby. Je sice třeba připustit, že odůvodnění napadeného rozhodnutí spočívá především ve shrnutí dosavadního průběhu řízení a samotná argumentace

žalovaného je stručná. Krajský soud v Praze však nemá pochybnosti o tom, že se žalovaný oběma výše zmiňovanými odvolacími námitkami srozumitelně vypořádal (viz str. 4 napadeného rozhodnutí), a to způsobem, který nemůže založit nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou ze žalobci vznesených námitek důvodnou, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení pak rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení před soudem ten účastník, který měl ve věci plný úspěch. Ze soudního spisu v dané věci však nevyplývá, že by žalovanému, který měl ve věci úspěch, nějaké náklady vznikly, takže mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. října 2014

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
předseda senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová